

MOJCA SVOLJŠAK

Mojca Svoljšak (1964 -)

Ista, rkp. -koresp.

Hotenja.

SLEKLA SVA

*Slekla sva strah,
a z obleke je padlo
le nekaj spranega proda
in prah.
Škoda, da ti ni odpadel
kakšen gumb,
kajti z gumbi imaš pripeto
svojo lupino
na svojo bit.
Oh ne, saj ji nočem
natakiniti svojih oblek.
Včasih je že dovolj,
da skozi razpoke poduha svet.*

x x x

DREVO

*Drevo,
kako mirno plapolaš,
mir zeleni v krošnji tvoji.
Zeleni veter
okrog življa tvojega
kot slak,
kot vlak brez konca
se po tebi spreletava.
Morda namesto slaka
privila se bom k tebi jaz,
zajedla se bom v tvoj zeleni mir,
vzbrstela skupaj s tabo bom spomladi,
da lahko popotniku, ki mimo pride,
bom tiho, hladno senco ponudila.*

x x x

ŠKORPIJON

*Ti, s črnimi škarjami,
ti, brez kože,
tebi gledam v dno duše.
Ti, ki prečkaš noč
po sluzavih tleh,
tebe lahko zmeljem,
naredim si črnilo.*

*Pero napolnjeno z njim,
na papirju bo puščalo dlake.
Ti, s črnimi škarjami,
ubiraš si pot k hudiču!
Piči v moje telo,
da bom lahko
nesla po dlakavih tleh
tebe, ki se med prsti razlezeš
kot jajčni beljak.*

x x x

TAK DOMEK

*Veš, imela bi tak domek,
okrogel in lesen,
z malce plutovine,
kot črviček v deblu bi živela;
kožuščke zajčje,
lisičje tačke,
kolovrat,
zraven prejo,
polknice iz ebenovine,
v lončenih vrčih mlado vino,
puhasto odejo,
posteljo iz orehove lupine -
Imela bi tak domek,
topel in mehak,
v košarici bi predli srci najini,
lesene kroglice bi kotrljali,
v orehih skrita jedrca,
topla, skrita jedrca.*

x x x

NE MOREM TI ODPRETI

*Ne morem ti odpreti
svoje skrinje,
v njej je toliko
dišečih breskev,
v njej je toliko jedrc,
živa srž
bi te ranila.*

...

x x x

PONIŽNOST

*prišla je ponižnost
prosit, da jo prebičajo,
da ji izbijejo tisti kič,
dvignejo poklek,
snamejo križ
in ga zažgejo!*

x x x

IMAŠ

*Imaš zeleno za moje brezvetrje
in imaš oker za pasjo radost.
Oprosti, ampak prav nič ne žalujem,
da bi me moral tolažiti
s svojimi umazano rjavimi očmi.
Lahko bi bil pastir,
bos bi pasel
na zapuščenih njivah
in prav lepo bi zagorel.*

x x x

SKOZI OKNO

*Skozi okno,
skozi steklo gledam,
vidim,
da je pravkar fronta mimo šla,
da je zračni pritisk strašno visok
in me boli zob.
Če boš danes prišel trkat na okno,
ti ne odprem,
danes hočem občevati z vremenom.
Raje pokliči prvi oblak
in izgini.*

x x x

ENAKONOČJE

*Srečala se bova ob enakonočju;
ti boš dan, jaz bom noč,
razsula bova svoji žetvi
na desnem in levem bregu
in pustila prazni košarici volkovom.
Pustila bova vetrovom,
da naju prevetrijō,
izjokala bova največjo solzo
in se v njej umila.
Kar bo ostalo,
bo odteklo po hrbtenici navzdol.
In skozi najin prag,
ki je z ognjenimi kamni tlakovan,
bo šinil rob enakonočja,
z ognjemetom zaznamovan.*

x x x

V DIRU

*Ko boš izgubil sedlo,
boš zopet oddirjal
in uzde vetru prepustil.
Ne boš si razčesal grive,
pomendral boš vse njive,
dokler ne prispeš
do namišljene planine.
Tam se boš štiriperesnih deteljic napasel
in si nadel še nekaj plašnic.
Takrat, vedi,
ti bo kakšna kobilica podtaknila mladiče
in pustila le nekaj sena
na tvojem travniku.*

x x x